

Ο Μισέλ Φαίς, επιμελητής του «Hotel -Ενοικοι Γραφής», και ο περσινός νικητής Κώστας Γκαζής μιλούν στην Α.Υ.

Ξενοδοχείο ιδεών

Του ΘΑΝΑΣΗ ΜΗΝΑ

Η σειρά «Hotel -Ενοικοι Γραφής» τα τρία τελευταία χρόνια παρουσιάζει στο κοινό νέους συγγραφείς, οι οποίοι προκρίνονται ύστερα από διαγωνισμό με κοινό θέμα που ορίζεται εκ των προτέρων. Το «Hotel 2008» αφορούσε ιστορίες με θέμα το διαδίκτυο. Τον πρόλογο έγραψε η Τ. Δημητρούλια και τα κείμενα που τελικά επιλέχθηκαν ανήκουν στους Χ. Χρυσόπουλο, Ε. Χουρμουζιάδου, Μ. Πρωτονοταρίου, Β. Ευθυμοπούλου, Κ. Γκαζή, Τ. Γελάση, Μ. Δαλαμήτρου, Μ. Καλοφωλιά και Χ. Κυθερώτη, ενώ ήδη ανακοινώθηκε το θέμα για το «Hotel 2009» με την Α.Υ. κορηγό επικοινωνίας.

Μισέλ Φαίς

Πώς γεννήθηκε η ιδέα για τη δημιουργία της σειράς «Hotel»; Πιστεύεις ότι έχει γίνει πια θεσμός; Η ιδέα της σειράς «Hotel -Ενοικοι Γραφής» κυοφορήθηκε από μίαν ανάγκη: να δώσει μια πρώτη ευκαιρία σε πρωτοεμφανιζόμενους συγγραφείς να γράψουν και να δημοσιεύσουν υπό τη σκέπη ενός μεγάλου εκδοτικού οίκου. Προσωπικά πιστεύω ότι υπάρχουν αρκετοί νέοι συγγραφείς που αντιμετωπίζουν τη λογοτεχνία ως ένα συναρπαστικό εσωτερικό ταξίδι κι όχι ως μια διαδικασία γραφομανίας ή ένα εφελτήριο αυτοπροβολής – κι αυτό το διαπιστώνω κι από την εμπειρία μου στα σεμινάρια Δημιουργικής Γραφής στο ΕΚΕΒΙ, εδώ και τρία χρόνια. Θεσμός δεν έχει γίνει και, προσωπικά, δεν θα ήθελα να γίνει. Αντιθέτως θα ήθελα να λειτουργεί ως «φιλόξενο» αξιούστατων κειμένων, ως μια ετήσια συνάντηση νέων διηγηματογράφων. Φυσικά η ικανοποίηση πολλαπλασιάζεται όταν κάποιος προχωρεί στο επόμενο βήμα: στη δημοσίευση αυτοτελούς βιβλίου. Όπως, ενδεικτικά, συνέβη με τον Νίκο Αδάμ Βουδούρη (διακριθείς στο Hotel Γ. Μ. Βιζυηνός, 2006) και τη θαυμάσια συλλογή διηγημάτων του «Ο Βυθός είναι δίπλα» (Πατάκης, 2008), αλλά και της Λουίζας Σηπλιωτοπούλου (νικήτριας στον ίδιο διαγωνισμό), της οποίας το βιβλίο θα κυκλοφορήσει το προσεχές φθινόπωρο (Πατάκης).

Με ποιο κριτήριο επιλέχθηκαν οι θεματικές (Βιζυηνός, μετανάστευση, διαδίκτυο κ.λπ.);

Ο Βιζυηνός είναι ο θεμελιωτής του νεοελληνικού διηγήματος, άρα το εναρκτήριο λάκτισμα του ανήκει. Η μετανάστευση και το διαδίκτυο αποτελούν δύο κομβικά θέματα στη μετανεωτερική καθημερινότητά μας. Σ' ένα θεματικό διαγωνισμό το κρίσιμο είναι να δημιουργείς σπινθήρες, να χαράσσεις πλαίσιο γραφής, ώστε ο διαγωνιζόμενος να μην αντιμετωπίζει το θέμα ως κόλαρο αλλά ως αφορμή για έκφραση, στοχασμό και έρευνα. Λόγου χάριν, η μετανάστευση μας ενδιέφερε – και το δηλώνω προκαταβολικά – ως ένα ανοιχτό πεδίο: από τον οικονομικό μετανάστη, τον εσωτερικό μετανάστη και τη μετανάστευση ιδεών και νοοτροπιών, έως τη μετανάστευση πωλητών ή τον αμετάκλητο μετανάστη (το νεκρό).

Θα μας πεις δυο λόγια για το «Hotel 2009», που έχει ως θέμα του τη λεγόμενη «ζωολογική λογοτεχνία»; Ο Δαρβίνος, που φέτος γιορτάζουμε τα 200 χρόνια από τη γέννησή του, χαρακτήριζε το ριζοσπαστικό έργο του «Η καταγωγή των ειδών» ως «εκτεταμένο επιχειρήματα». Ο Κάφκα έγραφε στα Ημερολόγιά του: «Επιστρέφουμε στο ζώο. Είναι πολύ πιο απλό απ' την ανθρώπινη υπόσταση. Καλά προφιλαγμένοι στους κόλπους του κοπαδιού, περπατάμε στους δρόμους της πόλης...». Οι ηλικιωμένοι και τα παιδιά λένε τα μυστικά τους στα αγαπημένα τους κατοικίδια. Τα πειραματόζωα ή τα μεταλλαγμένα ζώα στιγματίζουν την πρόοδο και την ευημερία μας. Ο ζωομορφισμός στην τέχνη και στα όνειρά μας. Δεν αρκούν; Θέλετε κι άλλες «ιδέες» για να γράψετε και να στείλετε διήγημα;

Κώστας Γκαζής

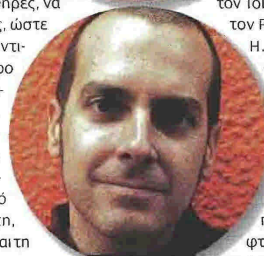
Με ποιο τρόπο προσέγγισες στο διήγημά σου το θέμα του διαδικτύου; Το διήγημά

μου επικεντρώνεται στο διαδικτυακό παιχνίδι ρόλων lineage2, ένα MMORPG (Massive Multiplayer Online Role Playing Game). Στο I2 συμμετείχα για ενάμιση χρόνο. Αν βγήκε λίγο απαισιόδοξη η ιστορία, είναι γιατί ακόμα και μέσα στην ευδαιμονία του παιχνιδιού έχω πάντα την αίσθηση πως εμπλέκομαι σε κάτι παρακμιακό, πως τρώω γερό κάψιμο – όχι ότι δεν μου αρέσει. Χρησιμοποίησα το διαδίκτυο κάθε μέρα στη δουλειά μου, ως συντάκτης περιοδικού μοτοσικλέτας, αναζητώντας ειδήσεις, αραδιάζοντας λέξεις κλειδιά στο google, καζεύοντας τα facebook, ανεβάζοντας φωτογραφίες στο deviantart, συζητώντας με φίλους στο skype. Τρελαίνομαι για δικτυακές κοινότητες. Το βράδυ είναι η ώρα του διαδικτυακού παιχνιδιού.

Αυτό τον καιρό έχω κολλήσει με το World Of Warcraft.

Μισέλ Φαίς

Κώστας Γκαζής

Σε έχουν επηρεάσει συγγραφείς όπως ο Γκιμπσον ή ο Στέρλινγκ;

Στέρλινγκ δεν έχω διαβάσει καθόλου, ενώ ο «Νευρομάντης» του Γκιμπσον δεν με τρέλανε. Στον τομέα της φαντασίας προτιμώ τον Frank Herbert, τον Tolkien, τον Douglas Adams, τον Philip Dick, ακόμα και τον H.P. Lovecraft. Περιγράφω καλύτερα αυτό που ψάχνω να ζήσω σε παιχνίδια ρόλων (RPG) στο διαδίκτυο, παρά σε ξωτικά, δαίμονες και τέρατα, σε φανταστικούς κόσμους. Δεν μου λείπει τίποτα το Second Life, όπου φτιάχνεις το χαρακτήρα σου κατ' εικόνα και ομοίωση με τον εαυτό σου. Θέλω να παίζω το μικρότερο βιολί του κόσμου παρά με τον Gandalf, τον Κόναν τον Κιμμέριο και τον Muad'Dib, να γδέρνω μαχαϊρόδοντες και να κυκλοφορώ στη ζούγκλα του Sholazar Basin καβάλα στο μαμούθ μου.

Διόρθωσε με αν κάνω λάθος, αλλά είναι το πρώτο σου διήγημα που δημοσιεύεται σε βιβλίο. Πόσα χρόνια γράφεις; Ετοιμάζεις κάτι αυτό τον καιρό; Ήταν όρος του διαγωνισμού να μην έχουμε δημοσιεύσει – όχι, φυσικά. πως δεν δημοσίευα κάτι μόνο και μόνο για να συμμετάσχω στο διαγωνισμό. Γράφω από το δημοτικό. Τότε έγραφα εκθέσεις. Ήταν το αγαπημένο μου μάθημα – ανιρ. Κατόπιν σπούδασα σενάριο και σκηνοθεσία στην Αγγλία, ενώ ταυτόχρονα έγραφα ένα παραλήρημα από μικρές ιστορίες. Αυτό τον καιρό ασχολούμαι με την ιστορία ενός ταξιδιώτη. Εκτός διαδικτύου. Ταξιδεύει και δοκιμάζει. Δοκιμάζει και συγκρίνει. Κάτι ψάχνει, κάτι του λείπει, κάτι άλλο βρίσκει. Έτσι είναι όμως, στο τέλος πάντα κάτι λείπει. Ίσως έτσι πρέπει. Working as intended. **Α**